

x

Kronika.

x

In kakšno nalogo neki si je stavil Velimirovič v svoji knjigi? Veliko in hvaležno! Le glejte! Bog postaja ljudem čim dalje bolj «težka hrana» (34); a vendar brez nje ne morejo obstati, kajti «vsak človek se rodi kot sin teme in sin božji» (41). A to, kar je evangelist v desetorici lapidarnih stavkov zapisal o zadnjih vprašanjih, ki se tičejo našega bitja in žitja, je zlasti za neduhovnega človeka naših dni težko, kakor klade težko berilo. Velimirovič je vso to težino občutil v svoji globoki in široki duši. Zato pa je šel in napisal «Nove besede pod goro», ki so neke vrste, poprečni duševnosti potrebno, «tolmačenje istine» ali z drugimi besedami — u t e m e l j e v a n j e, razumljivo utemeljevanje onih besed, katere je o «zadnjih» vprašanjih v tako zgoščeni ali nemara celo v pre- zgoščeni obliki zapisal «očividec» Janez.

Kdor se je dokopal do shakespearovega spoznanja, da je med nebom in zemljo več stvari, nego o njih sanja naša šolska modrost, ta bo z užitkom prebiral Velimirovičovo knjigo. K. Ozvald.

E. Navinšek: Lepa maska. (Nova Talija II.) Natisnila in založila Zvezna tiskarna.

Na štiriindvajsetih straneh nam je podal avtor dragocena navodila za šmin- kanje. Diletantski odri in podeželski maskerji bodo s pridom segli po teh navo- dilih. Maska je zadeva, ki zahteva svojega moža. Ali se znaš šminkati ali pa se ne znaš. Iz knjig se nihče ni naučil, kako se naredi maska. Je to umetnost zase. One grobe pregreške, spake namesto mask, pa gotovo izostanejo, ako bodo z razumom uporabljali vse nasvete, ki jih daje Navinšek, priznani strokovnjak, ki mu bo sigurno v največje zadoščenje, ako doživi njegovo delce čimprej drugo izdajo. Ker pa že govorimo o drugi izdaji: založba naj si pridobi vsaj nekaj klišejev in primerov, na podlagi katerih bi avtor lahko mnogo plastičneje raz- lagal posamezne zgibe, oziroma značaje. Obenem bi dejal, da naj se pri even- tualni drugi izdaji ustanove enotni tehnični izrazi sporazumno s Skrbniškom, ki v «Diletantskem odru» tudi na štiriindvajsetih straneh razpravlja o isti temi. N. pr. gube — brazgotine, temeljna boja — osnovna barva, očesne veke — očesna zaklopka.

Sicer pa ta knjiga povsem odgovarja svojemu namenu ter dokazuje, da se založništvo zaveda, kaj je najvitalnejša potreba naših odrov po deželi. O. Š.

Kronika.

Mnenje o stališču duhovnikov do umetniških struj. Pod tem naslovom je prinesel «Ljubljanski škofijski list» v 6. številki l. l. dvoje mnenj dveh najodličnejših predstavnikov slovenske duhovščine, zastopnika moderne katoliške filozofije, univ. prof. drja. Ušeničnika, ter zelo cenjenega jezikoslovca, prof. drja. Breznika. Obe mnenji, dasi v celoti nepopolni, ker nedostaja še tretje sodbe, sodbe ustvar- jajočega pisatelja-duhovnika (dr. Iz. Čančar ali F. S. Finžgar), ki bi bila bržčas nekoliko drugačna od prvih dveh, sta v svojih izvajanjih velezanimivi, zlasti ker se izkušata v izvestnem pogledu oprostiti tesnosrčnih naziranj amuzičnega Mahniča. Zato jih sporočamo tudi širšemu občinstvu. Naš namen sicer ni, da bi napram tema dvema stališčema podrobno precizirali svoje, ker nas končno ne zanima «praktična poraba» umetnosti in ker mi kake «pohujšljive» in «nenravne» umetnosti ne moremo priznavati drugače, v kolikor priznavamo pohujšljivost ognja ali kakega drugega elementa. Zakaj umetnost je element, je prvina! Nje korenike so skupne vsemu človeškemu rodu: to so etos, človečanstvo, boj za